

121281

~~O-2 MhI~~
~~N25~~
121281

ஸ்ரீ
ஜோதிப்ரகாசம்.

(மாணவர் பதிப்பு)

இஃத
உசிலம்பட்டி போர்டு ஹைஸ்கூல்
தலைமைத் தமிழாசிரியர்

இ. ஸ்ரீ.

கோவிந்த ஐயங்காரவர்களால்
இயற்றப்பெற்றது.

இ. ஸ்ரீ. கோவிந்த ஐயங்கார்,
தமிழ்ப்பண்டிதர்,
உசிலம்பட்டி.

PRICE]

1925

[6 As.

All rights reserved by the author.

U-2 MG 1/2
N 25

மீலகை விலாஸ் பிரஸ், மதுரை.

121281

ஜோதிப்ரகாசன்.

(ஓர் தமிழ் நாடகம்.)

BY

Es. Govinda Aiyengar, Tamil Pandit.

2760
324812

1925.

All rights reserved by the author.

Prayer Dance.

மதுபாகமானவா என்ற மெட்டு. தாளம்—ஏகம்.

1. மாதுவளர் ஸ்ரீதரா மாதவாபணி ந்தனம்
மாமணி மார்பிலங்கும் சீர்விளங்கு மாதவா
வாளார் நற்கரா நற்றவா—விற்பனாதரா

தழல்படையாய் வளர்படையாய்

உழல்படையார்க் கழலணிவாய்.

(மர்து.)

2. நீதனை பணிந்திட்டேன் வேதனை காத்திடு
நேமியோடு சங்கிலங்கும் நீருபுகழ் தூயனை
நீதா ஸ்ரீதரா மாதவா—நீள்மனோ ஹரா

நிதம்பணிவார்க் கிதம்புரிவாய்

மதமுடையார்க் கதம்புரிவாய்.

(மர்து.)

121281

2-2M821, J
N25

I Scene. வீடு.

(ஜோதிப்ரகாசனும் வித்தகனும் பிரவேசம்.)

ஜோதி. வித்தக! வயதடைந்த நீ என் தந்தையின் உண்மையான ஊழியன் என்பதிலும், என்மீது அளவு கடந்த அன்புடைய வனென்பதிலும், ஏதும் தடையில்லை. எனக்குன்னையன்றி உற்ற ஆகரவாவார் ஒருவருமிங்கில்லை. உத்தமரான என் தந்தை மரித்தபின் “முன்னே றொருபிதா” எனும் வாய் மொழிப்படி என் தமயனான மாதவனையே நம்பினேன். அவனே என் தந்தையின் வயிற்றுதித்தும் அவரைப்போன்ற அருளுடைபவனில்லை. என்னை வஞ்சிக்கும் சித்தமுடைய வனுயிருக்கிறான்.

பாட்டு.

சின்ன நாடனா—மெட்டு.

பல்லவி.

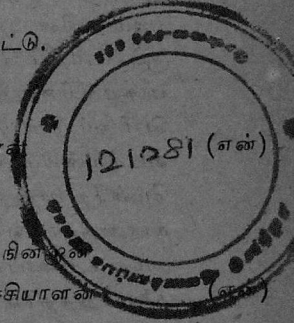
என்ன சோதரன் - கன்னவில் நரன்

அநுபல்லவி.

மன்னு வஞ்சகன் - என்னையாள் நின்னாள்

இன்னல் யானுற - மன்னு சூழ்ச்சியாளன்

என்னுடன் பிறந்த சித்திரனைக் கலாசாலையில் சேர்த்துப் படிப்பிக்கும் அவன், என்னை மட்டும் புறக்கணித்த காரணம் எனக்கு விளங்கவில்லை. அவனது அகத்திலுள்ள குதிரைகளும் நாய்களும்கூட என்னினும் நன்கு நடத்தப்படுகின்றன. உடன் பிறந்தோனாகிய என்னைத்தன் விரோதியாகக் கருதியிருக்கிறான் போலும்? சான்றோரியற்றிய பல னால்

களையும் பயிலவேண்டும் எனும் ஆர்வம் எனக்கிருந்தும்கண் போன்ற அக்கல்வியைப்பெற எனக்கு விதியில்லாமல்போயிற்று. அதை நினைக்குமிடத்து என் மனம் அளவு கடந்த சோகமும் கோபமும் அடைகின்றது.

லித். பிரபுவே! யாம் முற்றும் ஒதுக்கிடத்தில் இருக்கிறோமா என்பதை அறிந்த பின்னரே பேசவிரும்புகிறேன். சுவர்களும் காதுகளுடையன என்ற வார்த்தை மெய்யல்லவா?

ஜோதி. உண்மையே. என்னரும் வித்தக பிறர் அடிக்கடி வராத ஒதுக்கிடத்திலேயே யாம் இருக்கின்றோம். உனது கருத்தைக் கூறுவாய்.

லித். அண்ணல்! தமது தமயன் மிக உத்தமரான என்பழைய ஜமானரின் புதல்வராயினும், அவரது குணங்கள் எனக்குப் பெரிதும் வெறுப்பை விளைக்கின்றன. அவரது தம்பியாகிய உம்மை உலகத்தார் நன்கு மதிப்பதை நோக்கி அவர் பெரிதும் பொறாமை கொண்டிருக்கிறார். தம்மை ஒழித்து விடவேண்டும் என்ற கருத்தும் அவர் மனத்தி லிருக்குமென்றே யான் கருதுகின்றேன். தம்முடனேயே இருக்கும் காரணத்தால் என்னையும்பெரிதும் வெறுக்கின்றாரெனினும், தமது உயிரைப்போற்றி என்பழைய எஜமானரது பெயரை நிலைநிறுத்தவே யானிங்கு இன்னும் ஊழியனாயிருந்து வருகின்றேன்.

ஜோதி. நன்று கழறினை நன்றியினுருவே! என்னை ஒழிக்க அவனா லியலுமா?

லித். இயலாது. அதிலும் இக்கிழட்டு ஜீவன் இருக்கும்வரை அவரது வஞ்சகசித்தம் கொஞ்சமும் பவிக்குமென யான் கருதவில்லை. (சற்று பக்கத்தில் பார்த்து) ஐய! பேசுவதை நிறுத்தும். அதோ தமது தமயன் வருகிறார்.

ஜோதி. வித்தக ரீ ஓர் புறம் போய் நின்று யானு நடக்கிற தென்று கவனி.

(வித்தகன் செல்லுகிறான்.)

(மாதவன் பிரவேசிக்கிறான்.)

மாத. அடா ஜோதி! இங்கு உனக்கென்ன வேலை?

ஜோதி. ஒன்று மில்லை. வேலை இன்னதென்றே கற்பிக்கப் பெறுத யான் எவ்வேலையின் பொருட்டு இங்கு வரப்போகிறேன்?

மாத. ஏதோ பெரிதும் கவலை கொண்டவன் போல் பேசுகின்ற னையே.

சுத்தப்ரம்ம பராத்தப்ரராம் என்ற மெட்டு.

மாத. என்ன உனக்கிங்கிள்ளலடா.

ஜோதி. ஜன்மபல நெனக்கில்லை யென்றே

மாத. உண்ணு முணவுக் குறையுளதோ

ஜோதி. பன்றியு முண்ணுமுண வறிவீர்

மாத. என் முன்னரோ இதை இயம்பினை

ஜோதி. ஆம் ஆம் உமக்கே அறைந்தனன் யான்

உமது சகோதரனாக; ஆதிசேடனிலும் அறிவின் மிக்கவரோ யதயப்ரபுவின் மைந்தனாகத் தவம் செய்து பிறந்தும், ஜென் மமெடுத்ததன் பலனைப் பெறுமையே எனக்குற்ற கவலை.

மாத. குறைவின்றி உணவருந்தி வாழும் உனக்கென்ன குறை?

ஜோதி. அண்ணா! உமது மாளிகையில் வசிக்கும் நாய்களும் குறை வின்றி அன்ன மருந்துகின்றன. அவற்றிற்கும் எனக்கும் யாதே பேதமிருக்கின்றது?

மாத. பேஷ் நன்கு பேசுனை. எங்கிருந்து பேசுகின்றனை என்பதை உணர்ந்தனையா?

ஜோதி. ஆம் வஞ்சக சித்தமுடைய உமது இல்லிவிருந்தே பேசுகின் றேனென்பதை உணர்ந்தேன்.

மாத. யானு வஞ்சக சித்தன்? யார் முன் பேசுகிறாய் என்பதை யுணர்ந்து பேசு.

ஜோதி. உத்தம வரோதயப்ரபுவின் மைந்தனாகப் பிறந்தும், அவரது உத்தம குணங்களில் ஒன்றேனும் வாய்க்கப் பெறாத மாத வன் முன்னிருந்து பேசுகின்றேன் என்பதை யான் உணரா திருக்கவில்லை.

மாத. அடா பயலே! ஒன்று மறியாச் சிறுவனாகியீ எனக்கு உலக அதுபவம் சுற்பிக்க வந்தனையோ?

ஜோதி. ஆம் அவ்விஷயத்தில் உம்மைக் காட்டிலும் நான் தாழ்ந்தவ னில்லை யென்றே கருதுகின்றேன்.

“இம்மைபயக்குமால் சுயக்குறை வின்றால்
தம்மைவிளக்குமால் தாமுளராக் கேடின்றால்
எம்மையுலகத்தும் யாம்கானேம் கல்விபோல்
மம்மரறுக்கும் மருந்து”

என்று பெரியோர் புகழ்ந்த சிறப்பு வாய்ந்த கல்வியை உமது சகோதரனாகப் பிறந்த எனக்கு அளியா திருக்கும் உம்மி னும் சிறியவர் யார்? அண்ணு

“கண்ணுடையரென்ப கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாதவர்”

என்னும் வாய்மொழியை நீர் கேட்டறியீர் போலும். இக் கல்வி தன்னை யுடையவனுக்குச் சதூர்வித புருஷார்த்தநக் னையும் அளிக்கும். வெளிப்பக்கங்களில் நல்ல புகழை தீலை

நிறுத்தும். பெருங்கவலை கொண்ட காலத்து நண்பனைப் போல் உதவி செய்யும். இவற்றால் கொஞ்சக்கால வாழ்வினை யேகொண்ட மானிட வுயிருக்கு கல்வியினும் சிறந்ததுனை யொன்றுமில்லைபென்று அறியீரோ? கல்லாத மாந்தருக்கும் காட்டில் சஞ்சரிக்கும் விலங்குகளுக்கும் யாதே பேதமிருக்கின்றது.

இதனை

“விலங்கொடு மக்களனைய ரிலங்கு நூல்
கற்றாரோ டேனையவர்”

என்ற தெள்ளிய புலமை வள்ளுவர் வாக்கு புலப்படுத்தும். மேலும் அண்ணா! நம் தந்தை மரிக்கும் காலத்து, எனக்கென அளித்த ஆயிரம் பொன்னைக் கொண்டு எனக்குக்கல் வியைக் கற்பிக்குமாறு உமக்கு ஆணையிட வில்லையா? உமது நெஞ்சம் வஞ்சகக் கொள்கலன் என்பதை இப்பொழுதே உணர்ந்தேன். உமது வஞ்சகம் என்னிடம் கொஞ்சமும் விஞ்சாது.

மாந். அடா! என்னுடன் கைகலக்கவும் தயாராயிருக்கின்றனை போலும் பாதகா!

ஜோதி. சி! சி! என்ன கூறினீர். உத்தம வரோதயப் பிரபுளின் மைந்தனொருவனைப் பாதகன் என உரைத்தவனிலும் பஞ்சமகா பாதகனும் உளனோ? (மாதவன் கையைப் பிடித்து) நீர் என் சகோதரராதவின் விடுத்தேன். நீரன்றி பின்னொருவன் இவ்வாறு மொழிந்திருப்பின் அவனது நாவைத் துணித்தெறிந்திருப்பேன்.

(வித்தகன் வருகிறான்.)

வித். ஐயன்மீர் தங்கள் பிதாவின் உயர்துணைத்தை உன்னியாவது பொறுமையோடி ருக்க வேண்டுகிறேன்,

மாத. நான் செல்லுகிறேனாதே.

ஜோதி. என் மனம் திருப்தியடையும் வரை உம்மைப் போக வொட்டேன். நில்லாமல்விடத்து. என்னைப் பள்ளியில் சேர்க்க உமக்கு விருப்பமில்லையாயின், எந்தை எனக்கென வகுத்த ஆயிரம் பொன்னையும் எனக்கீயும். அதனைக் கொண்டு யான் என் அதிருஷ்டத்தைத் தேடிக்கொள்ளுகிறேன்.

மாத. என் கரத்தைவிடு. அவ்விதமே செய்கிறேன்.

ஜோதி. இனி நீர் செல்லலாம்.

மாத. (வித்தகளை நோக்கி) அடா கிழட்டு நாயே உன்னாலேயே இவன் கெட்டான்.

வித்: (தனி) இதுதானா எனக்குக் கிடைத்த வெகுமதி உன்காலத்தில் தான் என் பற்களை யிழந்தேன். என் பழைய எனுமானரின் ஆத்மா பரிசுத்த மடைவதாக அவர் காலத்தில் இத்தகைய மொழி யொன்றையும் யான் கேட்டதில்லை.

ஜோதி. வித்தக வா நாம் செல்லலாம்.

(வித்தகனும் ஜோதிப்ரகாசனும் செல்லுகிறார்கள்.)

மாத. யாரடா வாயிலில்?

சேவ. பிரபுவே வந்தனம்

மாத. அங்கு யார் வந்திருப்பது, மல்புத்தவீரன் சுந்தரனல்லவா?

சேவ. ஆம் பிரபு தங்களை அவசரமாய்க் காண வேண்டுமென்று நெடு நேரமாய்க் காத்திருக்கிறார்.

மாத. அப்படியா. அவனை உடனே இங்கழைத்துவா.

சேவ. சித்தம் பிரபு.

(செல்லுகிறார்.)

(சுந்தரன் பிரவேசம்.)

சுந். பிரபு வந்தனம்.

மாத். கல்பாண் சுந்தர! புதிய அரசவைபில் ஏதேனும் புதியவிசேஷங்களுண்டோ?

சுந். பழைய விசேடம் தான். தமது மூத்த சகோதரனாகிய அரசரை நாட்டினின்றும் துரத்திவிட்டு இளையவர் அரசராயினார். விசுவாசத்தால் பழைய அரசரைப் பின்பற்றிய பிரபுக்களின் செல்வங்களையும் அவர் கொள்ளை கொண்டார்.

மாத். அப்படியாயின் பழைய அரசரது மகன் மாணிக்கவல்லியும் அவருடன் அனுப்பப்பட்டு விட்டனளோ?

சுந். அதுதானில்லை. புதிய அரசரது புத்திரியாகிய புஷ்பாவதியும் அம்மாணிக்க வல்லியும் ஒரே தொட்டிலில் வளர்ந்தவர்களாம். அவனைப்பிரிந்து தன் மகள் தனியே வாழாள் என்று கருதி மாணிக்க வல்லியை மாத்திரம் அரண்மனையில் வைத்திருக்கிறார். அத்துடன் ஓர் விசேஷம் உண்டு. பழைய அரசரை வெறுத்தோட்டிய மன்னன் அவரது புத்திரியை மாத்திரம் தன் மகனினும் அதிகமாக நேசிக்கிறார்.

மாத். அஃதிருக்கட்டும் சுந்தர! நமது பழைய அரசர் எங்கு வாழ்கிறாராம்.

சுந். தண்டகம் என்னும்வனத்தில் வாழ்ந்து வருவதாகக்கேள்வி. அதிருக்கட்டும் பிரபுவே. நான் தம்மை நாடி வந்த காரணம் வேறுண்டு. மல் யுத்தத்தில் எனக்குள்ள திறமை உமக்கே தெரியும். அதிலும் என் முழுவீரத்தையும் காட்டிப் பரிசில் பெற விறைந்து ஈண்டு வந்தேன். நானே நடக்கவிருக்கும்மல் யுத்தத்தில், மிக இளைஞனும் அநபவ மில்லாதவனுமாகிய தமது தம்பி ஜோதிப்ரகாசன் மாறுவேடம் புனைந்து என்

னுடன் உடற்றவருவதாய்க் கேள்வி யுற்றேன். இதுவரை என்னுடன் உடற்றியவரில் மரியாது திரும்பிச் சென்றவர் சிலரேயாவார். அவருள்ளும் அங்கமுறிந்து செல்லாதார் ஒரு வருமிவர். மிகுதியான வீரத்துடன் நான் நாளை இழைக்கும் போரில் தமது தம்பிக்கு அபாயமில்லாது காத்துக் கொள்ளத் தம்மாவியலுமென்று கருதியே சண்டடைந்தேன்.

மா. த. சுந்தர! நீ என்பாற் பெரிதும் அன்பு காட்டியமைக்கு மனப் பூர்வமாக வந்தன மளித்தேன். என் தம்பியோ அயோக்கியன். அதிலும் கொஞ்சக்காலமாக என்வார்த்தைகளைச் சிறிதும் கவனிப்பதில்லை. உன்னுடன் உடற்றப் போகலாகாது எனப்பன்முறை யான் கூறியும் என்னை யவன் லக்ஷியஞ் செய்பவில்லை. என்மீதுள்ள அன்பினால் நீ வெற்றி பெறுது போக எனக்கு விருப்பமில்லை. நாளை நடைபெறும் போரில் நீ உனது வீரத்தை வெளியிடுவதற்காக என் தம்பியை மாய்த்துவிடினும் யான் அதற்காக வருந்தேன் என்பதை அறிவாய்.

சுந். நன்று பிரபுவே. சென்று வருகிறேன்.

(போகிறான்.)

(மாதவன் தனிமொழி.)

அடா ஜோதி! என்னிடம் ஆயிரம் பொன்பெற்றவோ வினைத் தனை. நாளை உன் பிணத்தைக்கண்டு யான் மகிழ்வேன். ஆயிரம் பொன்னும் என்னுடையதே.

(செல்லுதல்.)

II Scene. பூந்தோட்டம்.

(மாணிக்கவல்லி தனிமை.)

மா. எதுகுலகாம்போதி.—தாளம்—ரூபகம்.

பல்லவி.

அன்னமனைக்கும் கையால் என்னணம் எழுதினான்
அயன்செய்தவா நிதுவோ,

(அன்)

அநுபல்லவி.

மன்னவரென்றன் தந்தை மாவனம் ஏகிடயான்
மகிழ்ந்து வாழ்வதும் தகுமோ.

(அன்)

சரணம்.

தன்னந்தனியே யிங்கு தந்தை பிரிய வாழ்வு
தான் கொண்டு வாழ்வேனிடோ
பின்னம்பட என்னுடல் பேதித்துயிரகன்றால்
மன்னு மகிழ்ச்சி வளர்வேன்.

(அன்.)

கடவுளே! இதுவா என் தலைநிதி? தர்மமார்க்கத்தில் நின்ற
என் தந்தையைத் தூரத்திவிட்டு என் சிறிய தாதை அவ
ரது அரையாள் கின்றார். என்ன அநீதி? என்னை என் தந்
தைபுடன் போகவொட்டாது தடுத்தது என் சிறிய தாதை
யின் மகளும் என்பால் அன்பு மிக்கவனாகிய புஷ்பாவதி
யேடுபென்பதிலும் ஐயமுண்டோ? அவள், என்னை, தந்தாய்
வயிற்றிற் பிறந்த சோதரியினும் சிறப்பாய்க் கருதி மிக்க
அன்புடன் நடத்தி வருகின்றாளென்றாலும் காருண்ய மிக்க
என் தந்தையை நினையாதிருக்கக் கூடவில்லையே.

என் செய்வேன்.

(கண்களைத் துடைக்கிறாள்.)

(புஷ்பாவதி பிரவேசிக்கிறாள்.)

புஷ். அக்காள்! இது என்ன? எப்பொழுதும் சோகமாயிருக்கி
றாயே. எத்தனையோ விதங்களில் முயன்றும் உன்னை சந்தோ
ஷிப்பிக்க என்னால் முடியவில்லையே.

மாத. என்னருமைப் புஷ்பா! தந்தை காட்டிற்குத் தூரத்தப்பெற
தனியே இருந்து வருந்தும் தனயையை எவரால் சந்தோஷ
ப்படுத்த இயலும்?

புஷ். இன்னும் நீ அதனை மறக்கவில்லையே. உன் தந்தை யாசாள் எந்தை காட்டிற்குத் தூர்த்தப்படி யான் எவ்வாறிருப் பேன் என்பதை உனக்குக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

மாத. என் அருமைக் கண்மணி! இப்பொழுதே அச்சோகத்தை மறந்து விடுகிறேன். யாம் தற்பொழுது என்ன செய்ய வேண்டு மென்கிறாய்.

புஷ். பொழுது போக்காக ஏதேனும் வினையாடலாம்.

பிஷ்ஹரி.—தாளம் ரூபகம்.

பல்லவி.

மாத. என்ன வினையாடுவோம்
எந்திழையே கூறாய். (என்)

அறுபல்லவி.

எங்காய் பின்வரு நங்காய் நல்லுயர் மங்காயித்ததி. (என்)

சரணம்.

புஷ். மந்தமாருதம் சுகந்தமாய் விசுது
சிந்தை யுயருமுத் லாகமே கூருது
ஆவிலையினில்மேலிற் றுயின்ற எம்பாலன் லீலையை

பல்லவி. எடுப்பு.

செய்ய கோல்க ளாடுவோம்
சிந்தையுள் மகிழ்ந்தே. (செய்)

மாத. அப்படியே செய்வோம். தோழிகளை எங்கே.

புஷ். அதோ இருக்கிறார்கள். நீ சோகமாயிருப்பதைக் கண்டு அந் கேயே நின்று விட்டார்கள். தோழிகளை வாருங்கள் ஏன் அக்காள் சந்தோஷமாயிருக்கிறாள்.

(தோழிகள் மூவர் வருகின்றனர்.)

கோலாட்டம். (சீதாசல்யாணம்.)

முகாரி.—தாளம் ஆதி.

கோசலம்எனு நாட்டில்—வளம்பல

குலவயோத்தி நகரில்

சேருபுகழுடை தஸரத மன்னவர்

தீதற ஆண்டு வந்தார்.

(கோலு.)

மாதரார் மூவரவர்—கொண்டு

மகவிலாமைக்கு நொந்து

வார்புகழ் புத்திர காமேஷ்டிஎனு யாசம்

மகிழ்வுடன் தான்புரிந்தார்.

(கோலு.)

கோசலைஎனு மனைவி—ராமனெனும்

குணக்குன்றினைப் பயந்தாள்

குலவுகைகேயி பந்தனெனு நல்ல

கோதிலனைப் பயந்தாள்.

(கோலு.)

மாதவள் சுமித்திரையாள்—லக்ஷ்மண

மாகிலனைப் பயந்தாள்

பின்னரும் சத்துருக்கன்ன் என்னுமகவை யவள்

பேதறவே பயந்தாள்.

(கோலு.)

நாடொரு மேனியுமாய்—மைந்தர்கள்

பொழுதொரு வண்ணமுமாய்

நடைபல நடந்துமே மழலைகள் புரியவே

நாளும் பெற்றோர் மகிழ்ந்தார்.

(கோலு.)

அண்டினர்க்காத்திட எனு மெட்டு.

மைந்தர்கள் நால்வரும் நாடாறு மினிதாய்

வளர்த்துவரு நாளில்

சிந்தைநல் வழியில் சென்றிடு கோசுகர்
 தசரதன் சபையடைந்தார்
 விந்தையாய் ராமனை யாசிக்க அவரும்
 வேந்தருமன மிசைந்தார்
 தாயினைப்பிரியாக் கன்றுபோ லகூழ்மணன்
 தானுமவற் றொடர்ந்தான்
 வழியினில் வந்த தாடகை மாய்த்து
 மைந்தரால் வேள்வி முற்றி
 வளமிகக் கொண்டிடு மிதிவையெனு நகர்
 மாண்புறச் சேர்ந்தனரே
 விந்தையாய் சிதையை ராமர் மணந்தனர்
 மற்றைச் சிறுவர்களும்
 சந்தேதாஷமாகவே தாமணம் புரிந்துயின்
 சாரயோத்தி யடைந்தார்

தோழி. அம்மணி யாங்கள் சென்று வருகிறோம்.

புஷ். சென்று வாருங்கள்.

(தோழிகள் செல்லுகிறார்கள்.)

புஷ். அக்காள்! நாமின்னொரு விளையாட்டு விளையாடலாமே.

மா. அஃதென்ன கூறுவாய்.

புஷ். அக்காள்! நீ கேலிபண்ணும விருந்தால் சொல்லுகிறேன்.

மா. நான் உன்னைக் கேலி பண்ணவில்லை கூறு.

புஷ். அக்காள் உன்னை யென் புருஷனாக நினைத்துக் கொள்ளுகிறேன். அப்பொழுது நான் உன்னிடம் எவ்விதம் நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதைக்கூறு.

மா. என்னை நீ வணங்க வேண்டும்.

புஷ். இதோ வணங்குகிறேன்.
(வணங்குகிறாள்.)

மா. நீ எழுந்திருக்க வேண்டும்.

புஷ். (எழுகிறாள்.)

மா. என்னருகில் வரவேண்டும்.

புஷ். இதோ வந்து விட்டேன்.
(வருகிறாள்.)

மா. இப்படி நான் உனக்கொரு முத்தமளிக்க வேண்டும்.
(முத்தமிடுகிறாள்.)

புஷ். அக்காள், அவ்வாடவ ரளிக்கும் முத்தங்கூட இவ்வளவு இனிமையாயிருக்காது என்று நினைக்கிறேன், பின் யான் என்ன செய்யவேண்டும்.

மா. (யோசித்து நிற்கிறாள்.)

புஷ். எனக்கு முத்தமளித்த புருஷருக்குயான் இப்படி ஒரு முத்தமளிக்க வேண்டு மல்லவா?

(புஷ்பாவதி முத்தமிடவும் மாணிக்கவல்லி புன்சிரிப்புடன் தலை குனிகிறாள்.)

புஷ். அக்காள் இதுவரை ஆடவன் போன்று நடித்த நீ இப்பொழுது மாத்திரம் பெண்பிள்ளையாய் விட்டனையே. ஆடவர்களும் இப்படித்தான் வெட்கமடைவார்களோ?

மா. (சிரிப்புடன்) அதெல்லா மெனக்குத் தெரியாது.

(விதூஷகன் பிரவேசிக்கிறான்.)

விதூ. அது எனக்குத் தெரியும்.
புஷ். சீ முட்டாள், பெண்கள் தனிமையாய்ப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் இவ்விடத்திற்கு நீ வரலாமா?

வீதா. அது தான் நானும்சேட்கிறேன். அந்தரங்கமான இவ்விடத் திற்கு வரும்படி என்னை யனுப்பிய உங்கள் பிதாவைக்கோ பித்துக்கொள்ளுங்கள். இல்லாவிட்டால் நீங்கள் இருவரும் இங்கு விளையாடிய விளையாட்டைக்கூறி என்னை அனுப்பிய மை தகாதது. என்று கூறிவிடவா அவரிடம்,

புஷ். நீ ஒன்றும் கூறவேண்டாம். என்ன காரணமாய் எங்கரிடம் உன்னை யனுப்பினார் என் தந்தை.

வீதா. அம்மணி வேறொன்று மில்லை. மல்புத்தம் நடக்கிறதாம் அரண்மனையில். பார்ப்பதற்காக உங்களிருவரையும் அழைத்து வரச்சொன்னார்கள்.

புஷ். அக்காள்! அப்படியாயின்நாமிருவரும் அங்குச்செல்வோமா?

மாத. அவ்விதமே செல்வோம்.

(இருவரும் விதூஷகனுடன் செல்லுகிறார்கள்.)

களமுடிவு.

III Scene. அந்தப்புரம்.

(மாணிக்கவல்லியும் புஷ்பாவதியும் ஓர் மஞ்சத்து வீற்றிருக்கிறார்கள்.)

புஷ். அக்காள் நேற்று மல்புத்தம் எப்படி யிருந்தது?

மாத. புஷ்பா மிக இனிமையாய்த்தானிருந்தது.

புஷ். அடுத்தன்ன! அவ்வண்ணம் கூறினே. அநியாயமாய் ஒருவன் மடிந்து விட்டானே. உனக்குப் பரிதாபமாயில்லையா? அதை நினைக்கும் பொழுது என்னுளம் பதறுகின்றதே.

மாத. பரிதாபம் என்பது உண்மைதான். ஆயினும் மிகவும் கீர்த் திபெற்ற அவ்வீரனையும் மாய்த்து ஆண் சிங்கம் போன்று

3 அண்ணா ஆணையை நீக்கி அருள்புரிவீரே மன்னை
எண்ணுதியம்புமொழிக் கேங்கி நின்றானே புண்ணா. (ஓர்)

ஐயோ அவளுக்கேனிந்தத்தண்டனை விதித்தீர். அவள் வரு
ந்தி ஓர் புறம் நிற்கக்காண என்மனம் சகிக்கவில்லையே.
அண்ணா தயவு கூர்ந்து, என் பொருட்டாவது அத்தண்ட
னையை மாற்றும். அவள் நீங்கியபின் அரைக்கணமும் யான்
உயிர் தரியேன்.

வீ. சீ! ஓர் நாளாமில்லை. அவளுக்குப்பரிந்து பேசும் உன்னை
யும் யான் வெறுக்கின்றேன். உன்னுடன் பேசவும் மறுத்
தேன். இதுகாறும் உன் பொருட்டு அவளை இங்கு வைத்
திருந்தது நஞ்சினையுடன்கொண்டு வாழ்வதற்கு நிகராயிற்று
(மாணிக்கவல்லியை நோக்கி) பாதகி! நானேப்பொழுது
விடியுமுன் இந்நாட்டினைவிட்டு நீ நீங்காவிடில் சிரசாக்கினை
நேரிடும் என்பதை அறிவாய்.

(செல்லுகிருள்.)

மா. (சோகத்துடன்) தங்காய் யான் உன்னுடன்கூடி வாழ்ந்த
வாழ்வு இன்றுடன் ஒழிந்தது. மன்னவன் ஆணையைமீற
எவராலியலும்? யான் சென்றுவர உனது அன்புடன் கூடி
யவிடையளிப்பாயாக என் கண்ணே!

புஷ் அக்காள்! அக்காள் (மூர்ச்சிக்கிருள்.)

(மாணிக்கவல்லி புஷ்பவதியைத்தன்மார்பில் சார்த்தி மூர்ச்சை
தெளிவிக்கிருள்.)

மா. என் கண்மணி நிகர்த்த தங்காய் அதிகமான பழக்கத்து
டன் இருவர் பிரியும்பொழுது நேர்வது இத்துயரேயாகும்.
இதுபற்றியே பெரியாரும்பிரிவெனும் அழல் என்றருளிணர்.
இவ்வுலகில் என்றும் கூடியிருந்தோர் ஒருவருய்ல்லை. கூடிப்
பிரிந்து வருந்தாதாருமில்லை. கூட்டமும் பிரிவும் உலகத்

தியுற்கையேயாகும். உன்னுடன் ஒரே தொட்டிலில் வளர்ந்த என் உயிரைக் காலன் கவர்ந்துபோய் விட்டானென்று நினைத்து தற்பொழுது தேறவேண்டும். இனித்தாமதம் செய்வேனாயின் உன் தந்தைமொழிப்படி தலையிழக்க நேரிடும். பின் என்னை நீ எவ்வணம் காண்பாய். இப்பொழுது நான் நாட்டின கன்றுவிட்டாலும், கடவுளருளிருந்தால்பின் ஓர் வேளையாம் கூடவும் நேரிடும். என் கண்ணை வருந்தாது விடையளிப்பாய்.

(முகவாய்க் கட்டினத் தாங்குகிறான்.)

புஷ். அக்காள்! என்னைவிட்டு நீ பிரியவா தீர்மானித்து விட்டாய் அவ்வாறு நீ செய்தவுடன் என் உயிரும் என்னைவிட்டுப் பிரிந்துவிடும். உன்னின் நீங்கியான் ஓர் சணமும் உயிர் தரியேன்.

மா. தங்காய்! பின் யாதுதான் செய்வது. தாமதித்தால் யான் தலையிழக்க நேரிடும். இக்கேவலமான நிலையில் உயிர் வாழ்வதினும் இறப்பதும் எனக்குச் சாலச்சிறந்ததுதான்.

புஷ். அக்காள்! என்னவார்த்தை கூறிவிட்டனை. ஈசா! இவ்வார்த்தையை என் தமக்கைவாயினின்று கேட்கவா எனக்கு விதித்தனை. நன்று நின்திருவுளம். அக்காள், எனக்கு ஒரு யுக்திதென்படுகின்றது.

மா. அதுயாது? கூறு, புஷ்பா! நீ சிறுமியாயினும் என்னினும் மிகுந்த புத்திசாலி. உன் வார்த்தைகள் பயனுடையனவாக வேயிருக்கும்.

புஷ். நேற்றுயாம் ஆடவர் பெண்டிர் போன்று விளையாடவில்லை யா! நீ ஓர் இடையன்போன்று வேடம் தரித்து என்னை உன் தங்கையான முறைகொண்டு அழைத்துச் செல். நாம் இரு வருமகன்று விடலாம்.

கம்பீரமாய் நின்ற அவ்வீரனது முகத்தின் ஜோதியைக் கண்ணுற்றனையா?

புஷ். நான் நினைத்தபடியே ஆயிற்று. அப்பொழுதே நினைத்தேன் நீ அவன் மீது காதல்கொண்டிருப்பாயென்று.

மா. புஷ்பா! நீ நினைத்ததும் உண்மையாயிருக்கலாம். ஆயினும், அவரது பேச்சிலிருந்து, என் தந்தையின் தோழரது மைந்தரவர் என்பதை யான் உணர்ந்தேன். அதன் பின்னர் அவர் மீது மிகுதியான அன்பு யாங்கொண்டது உண்மையே.

புஷ். உன் தந்தையின் நேசரது மைந்தராகிய அவர் உன் மனத்தில் அன்பை விளைத்தார். உன் தந்தை நேசரின் மைந்தராகிய அவர் என் தந்தையின் விரோதியாகத்தானே இருப்பார். அப்படியாயின் அவரை யான் வெறுக்கவேண்டிய அவசியமும் உண்டோ?

மா. அவரது உருவம் அவ்வாறு விளங்கவில்லை. விரோதியரையும் தன் வசப்படுத்தும் தன்மையதாக இருந்தது. அன்றியும் என் அருமைப் புஷ்பா! உன் மனோ நிலையை என்னால் அறியமுடியுமா? மலைபோன்று திரண்டு உருண்ட அவரது புஜங்களும், மாசற்ற சந்திரனையும் பழிக்கும் அவரது வதனமும் சிறப்புடைய அவரது குணங்களும், கண்டோர் மனத்தைக் கவரும் தகைமைய என்பதை எவரும் மறுக்கார் என்பதே எனது எண்ணம்.

புஷ். அக்காள்! யான் கூறியதை வேறுவிதமாக நினைத்துவிட்டனைபோலும் அதனை உனது முகத்தோற்றம் வெளியிடுகின்றது. நான் வேடிக்கைக்காகக்கூறினேன் கோபித்துக்கொள்ளாதே.

மா. என்னருமைத்தங்காய்! நீ வேடிக்கைக்காகத்தான் அவ்வாறு உரைத்திருப்பாயென்பதை யான் உணர்ந்துகொண்டேன். அஃதெருக்கட்டும் சிறந்த மல்வீரரைவென்று வீரருள் திலகம்போன்று விளங்கிய அவரது வதனத்தில் கர்வம் கொஞ்சமாவது துலங்கியதா?

பஷ். உண்மை அஃதெருந்ததாக எவரும் கூறார்.

மா. அப்பேர்ப்பட்ட சிறந்த வீரரை உன் தந்தை புறக்கணித்து விட்டாரே. என் தந்தையரது தோழரது மைந்தர் என்று கருதித்தானே அவ்வாறு செய்திருக்கவேண்டும்.

(திடீரென வீரசேகரன் தோற்றம்.)

வீ. ஆம் மாணிக்கம் நீ கூறியது உண்மை. அவ்வாறு கருதித்தான் நான் அவனைப் புறக்கணித்தேன். உன்னை நான் இதுவரை என் மகளைப்போலவே பாவித்துவந்தேன். இப்பொழுது, நஞ்சினைப்போன்ற உனது வஞ்சனைச்சித்தத்தை உணர்ந்தேன். இனி உன்னை இங்கு வைத்திருத்தலும் தகராது. நாளைப்பொழுது புனர்வதற்குள் என் நாட்டை விட்டு அகன்றுவிடவேண்டும். (புஷ்பாவதியை நோக்கி) புஷ்பாவதி! இனி நீ இவளுடன் பேசுவதும் தகராது. உனது நன்மைக்கே அவளை உன்னிற் பிரிக்கிறேன் என உணர்வாய்.

(மாணிக்கவல்லி ஒப்புறம் மடுங்கி நிற்கிறார்.)

புஷ். (தந்தைமுன் முழந்தாளிட்டு) தந்தாய்! எனது அக்காய் யாதொரு குற்றமும் இழைக்கவில்லையே.

சகாஸு கண்ணிகள்.

- 1 ஒர் பாவம் செய்தறியாள் உத்தமி என் தமக்கை வாமமுடையாளிங்கு வருத்த மடையச் செய்தீர் (ஓர்)
- 2 கண்ணின் மணியைப்போல்வாள் எண்ணின் என் [உயிர்ப்போல்வாள் மண்ணில் நிகமொன்றில்லாள் மாதுவருந்தலுற்றாள் (ஓர்)

- மா. குழந்தாய்! யான் தான் உன் தந்தையின் கோபத்திற்கு பாத்திரமானேன். உனக்கதுவேண்டாம் சொல்வதைக்கேள். மேலும் நான் என் தந்தை வாழ்ந்துவரும் தண்டகவனம் செல்லத்தீர்மானித்திருக்கிறேன். கட்டிலிலும் மெத்தை யிலும் கிடந்த உன்மேனி கற்கள், தாக்க எவ்வாறு வேதனை யைத்தாங்கும்.
- புஷ். உண்மை. அக்காள். அப்படியாயின் என் தந்தையின் கோபத்திற்கும் பாத்திரையாகாமல் உன்னுடனும் வராமல் ஒன்று செய்துகொள்ள எனக்கு அனுமதியளிப்பாயாக.
- மா. அதுயாது?
- புஷ். வேறென்ன? இதோ தெரியும் மரத்தில் நான்கொண்டு விடுகிறேன். அப்பொழுது உனக்கும் கவலையில்லை; என் தந்தைக்கும் கவலையில்லை; எனக்கும் கவலையில்லைல்லவா?
- மா. (புஷ்பாவதியின் கன்னங்கிள்ளிமுகந்து) லீயோ என் அருமைத்தங்காய் என்ன கூறிவிட்டாய். நீ இப்பாவி பாற்கொண்டுள்ள அன்பன்றோ உன்னை இவ்வளவு கொடிய செய்கைக்கும் துணியச்செய்தது. வேண்டாம். நீ கூறியபடியே நாமிருவரும் செல்வாம் வா? கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் நமக்கு வழித்துணையாக.
- புஷ். அக்காள்! இப்பொழுதுதான் என்மனம் மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்றது. நீ ஆடவவேடம் புனைந்து யான் காணவிரும்புகிறேன். சென்று உடைகளைப்புனைந்துவா? நான் ஈண்டே இருக்கிறேன்.
- மா. அப்படியே வருகிறேன். (சொல்லுதல்)
- புஷ். பாடுகிறாள்.

(கமால் ஜாவளி.)

வெங்கடேசா மாமலையில் வீற்றருள்தேசா
 வேளையெமை யாளவாசாய் ஏழைமீதிவீகைதாராய் (வெ)
 சுணையிலுள்ள மீனம் செய்ததூயவினையில்லேன்
 சுணைசூரற்கோயில்வாழும் கௌளியின் தவமுமில்லேன் ()
 அடியவர்கள் நானும் தங்கள் மிடியறமேவி
 படிவாசல் வந்துஉண்ணைப் பாடியே துதித்தருளும் (வெ)
 கானம்வாழும் புலியுமில்லை சுரடியுமில்லை
 நானசந்த நீர்குடிக்கும் நாரைதானுமல்லன்யானே (வெ)
 மந்தஹாஸமலரில் வாழும் மாதுவாழ்மார்பன்
 சிந்தைசேர் கோவிந்தசேயன் செப்பும்கவிக்கனுடலன் ()

ஜெகதீசர் எங்களது மனக்கவலையை நீயே தீர்க்கவேண்டும். உண்ணையன்றி எங்களுக்குற்றார் வேறு ஒருவருமில்லை. ஆதியில் ஆதியம்பரமே என்றலறிய யானைமுன்வந்து நீ வாழ்வளிக்கவில்லையா? எங்குமுறைவாயென்றுரைத்த பிரஹ்லாதனைக்காக்க தூணிலும் வந்து நீ காத்திருக்கவில்லையா? மா. கண்ணை! இதோ வந்துவிட்டேன். செல்வோமா இருவரும்.

தன்னியாசி, தாளம் ஆதி

பல்லவி.

கானகவாழ்க்கையைக் கண்ணன் நமக்களித்தான்
 களிக்குதே நெஞ்சம் கண்ணை!

அனுபல்லவி.

மானமே நோக்கில் இருவானினும் பெரிப
 மாதவம் புரிந்திடு மாமுனிவர்கள் வாழும்

(கான)

அனுபல்லவி.

கனவெனும் வாழ்க்கையைக் கடிதெவ்வமாக்கும்
மனமதுகொண்டமலம் போக்கியே காக்கும்
இனமெனும் கிள்ளையன்னம் இன்புறவாக்கும்
தனதிலாமனமதைத் தன்வசமாக்கும். (கான)

புஷ். அக்காள் ரெம்ப நன்றாயிருக்கிறது. இப்பொழுது உன்னைப்
பெண் என்று எவரும் கருதமாட்டார்.

மா. அவ்வாறு பிறர் கருதாதிருக்கவேண்டுமென்பதே நமது
கோரிக்கை. வா செல்வோம். ஆபரணதிகளும் நமக்கு
வேண்டிய ஆடைகளும் எடுத்துக்கொண்டேன்.

புஷ். அக்காள் நான் கண்போற் காத்துவரும் கிளிப்பிள்ளையை
மட்டும் எடுத்துக்கொள்கிறேன். வா செல்வோம்.
(செல்லுகிராடர்.)

IV. Scene.

கானகத்தில் ஜோதிப்ரகாசனும் வித்தகனும்
பிரவேசிக்கின்றனர்.)

ஜோ. எனதன்பார்ந்த வித்தக நீ செய்த உதவிகளை யான் ஓர்
போதும் மறவேன். இவ்வளவு விரைவில் என்னை நீ நாட்
டினின்றும் காட்டிற்கழைத்துவந்த காரணம் யாது?

வித். பிரபுவே! என்னென்று சொல்வேன்? பாவி உம் தமயன்
செய்ததை? சில தீயர்களை உடன்கொண்டு தாம் வசிக்கும்
மாளிகையின் அறைக்குத் தீ மூட்டிவிடுவதெனத்தீர்மானி
த்து அவ்வாறே செய்யவும் துணிந்தனர் அம்மொழிகள்
என் செவியில் விழுந்த மாத்திரத்தில் நான் தம்மை இவ்
வனத்திற்கழைத்துவந்தேன். இதற்குள் அம்மாளிகை எரி
ந்திருக்கலாம்.

ஜோ. நன்று வித்தக! நீ செய்த உதவிக்குப்பெரிதும் வந்தனம் செலுத்தினேன். ஆயினும் கல்வி இன்னதென்று அறியாமல் நிர்ப்புடனாய் உலகில் வாழ்வதிலும், பிறவி என்னும் இப்பெருங்கடல் உறப்புக்குநுனையாமல், பாவம் இயற்றாமல், பழியும் பூணாமல், எம்பெருமானது இணையடிக்கமலங்களை எய்தும் உயர்பதவியை எனக்கு அளிக்க நினைத்த என் முன்னோனது மனோ நிலையைப்பெரிதும் விவக்கின்றேன்.

வித். கல்வி என்பது ஏடுவைத்துப்படிப்பதொன்றென்று பலர் கருதுகின்றனர். பலவிடங்களுக்கும், ஏகி ஆங்காங்குள்ள பொருள்கள் எத்தன்மையனவாயினும் அவற்றின் மெய்ப்பொருளுணர்ந்து, உலகத்தோடொட்ட ஒழுக்குவதே கல்வி என்பது எனது கருத்து. இதுபற்றியேயன்றே ;

“ உலகத்தோடொட்ட ஒழுக்கல்பலநற்றும் .
கல்லாறநிலிவாதார் ”

எனப்பொய்யாமொழியார் புகன்றனர். வாலறிவன் நற்றூள் தொழுவதற்கு உதவியாயிருப்பது கானகவாழ்க்கையென்று கருதியன்றே பல முனிவர்களும் ஆண்டுத்தவம்செய்யச் சேர்ந்தனர். நாமும் இக்கானகத்தில் வாழ்ந்துவரின் எல்லையற்ற உலகஞானமும், பிராணிகளிடத்து அன்பும், ஈசுவரபக்தியும் அடைவோமென்பதற்கு யாதும் ஐயநிலை. இஃதே கல்வி.

ஜோ. அன்ப உனது நன்மொழிகளைப் பொன்னேபோற் போற்றினேன்.

(வித்தகன் உடலில் நடுக்கம் காண்கிறது.)

ஜோ. இஃதென்ன வித்தக உன் உடலில் இத்தகைய நடுக்கம் காண்கிறது. கடவுளே ! நீயே எனது உயிரினும் சிறந்த காவலனைக்காத்தருள்புரிய வேண்டும்.

- காந். அவ்வயோதிகர் யாங்கண் உள்ளார் ?
 ஜோ. இதோ அருகில் இருக்கிறான்.
 காந். அப்படியாயின் விசித்திர வீரியா உணவுப்பொருள்களை யெ
 ல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு யாம் அங்குச்சேரலாமா.
 வீசி. அங்ஙனம் புரிவோம் அரசே.

(அனைவரும் நீங்குதல்)

VI. கானகம்.

(புஷ்பாவதியும் மணிக்கவல்லியும் வருகின்றனர்)

- புஷ்ப. அக்காள் ஐயோ அண்ணா!
 “சேவித்தும் சென்றிரந்தும் தெண்ணீர்க்கடல் கடந்தும்
 பாவித்தும் பாராண்டும் பாட்டிசைத்தும்—போலிப்பம்
 பாழினுடம்பை வயிற்றின் கொடுமைபால்
 நாழி அரிசிக்கே நாம்” என்ற செய்யுளில்
 குறித்த வண்ணம் ஒரு சாண் வயிற்றினே நிரப்ப மாந்தர்
 அடையும் சங்கடங்கள் ஒன்றிரண்டல்ல. இது பற்றியே
 நம்நாட்டின் மூதாட்டியார்,

“ஒருநாளுணவை யொழிபென்று லொழியாய்
 இருநானேக்கே லென்றலேலாய்—ஒருநாளும்
 என்னேவறியா யிடும்பைகூர் என் வயிறே
 உன்னோடு வாழ்தலரிது” எனப்பன்னி வருந்தினர்

புகிப்பிணியோ அளவு கடந்துவருந்துகிறது. கதிரவனே
 உச்சியை அடைந்து விட்டான். இனி நடக்க என்னுடனில்
 சக்தியில்லை. என் செய்வேன்.

(பூராமபாதமா,)

பல்லவி.

அண்ணா நான் என் செய்வேன்
 ஆருயிர் சோருதே
 ஆருள் புரிவீரே.

அநுபல்லவி.

மா. கண்ணை வருந்தலை—காருண்ய மீசுவான்
காரமுடன் லங்கைதீத்த காரின் வண்ணன் காத்திட (கண்)
தங்காய்! நம்மிடம் அளவு கடந்த பொன் நாணயங்களும்
ஆபரணங்களும் இருந்தும் இங்கு அவை என்பயனளிக்கும்?
அவற்றால் நமக்குத் திருடர்பயம் முதலிய பயங்கள் ஏற்படு
மேயன்றி யாதும் சுகமில்லை. இச்சமயம் நமக்கு ஒர் பிடி
“உண்டி கொடுத்தோர் நம் உயிர் கொடுத்தோராவர். இது
வரை நம்மைக் காத்தளித்த ஈசன் நல்ல மனமுடையார் எவ
ரையேனும் இங்குகொணர்ந்து சேர்க்கமாட்டானா? (தங்கை
யின் முகத்தைத் துடைக்கிறாள்.)

(இடையனும் இடைச்சியும் பிரவேசிக்கின்றனா.)

இடை. எளா! சும்மா சும்மா செல்லாவிக்கிட்டிருக்கேன். நீகவனிக்கா
மே ஒரு சாடையாத் திரிஞ்சுக்கிட்டிருக்கே. அம்மமுதலா
ளிக்கோனார் ஊட்டுலே ஆடு குட்டெங்க ஊடு அல்லாம் ஏலம்
போடப் போறாங்க இன்று சொல்லிவிட்டு (கைகாட்டி) என்
னை இந்தாப் புளுதுக்கு வரச்சொன்னாங்க.

இடைச் என்ன நொம்ப நொம்ப வீசிக்கிட்டுத் திரியுதே புருசா.
நெனம் பொளுது விடிஞ்சுது முதல் இப்படிச் சொல்லிக்
கினேருக்கே. ஒண்ணைக்கட்டிக்கின நாளுமுதல் மனசுக்கு
நொவுதான் கெடைச்சது. அரிசி பாளை சட்டெங்க இல்லாம
ஆக்கிப்பூடுது எப்படி. குளந்தை குட்டெங்க தன்னாலே வவு
த்துக்குக் கஞ்சி யில்லாமலே சாவுது. நீ ஒம் வயத்தை மட்
டும் பாத்துக்கினு திரியுரே.

இடை. ஏளா! என்னுகண்ணுல்லே கோச்சடாதே ஆத்தா நானு
கஞ்சிகுடிச்சட்டுபோயி பணம் கிணம் ஆப்புட்டா அல்லாம்
வாங்கிக்கினுவாரேன். (ஆடுகிறாள்)

இடைச். ஒனக்கு ஆட்டம் வேறே வெளக்குமாறு.

(சோர்வுடன் கீழேவிழுந்து)

வித். பிரபு! எனது பசியும் தாகமும் களைப்பும் மேலிட்டு எனக்குப் பெருந்துயர் விளைக்கின்றன. இனி என்னால் நிற்கவும் முடியாது. ஆ! எனது அருமை யஜமானரின் புதல்வரே! சிறிதுபொழுதில் என் உயிரும் நீங்கிவிடும்போலிருக்கிறதே என் செய்வேன். கடவுளே! நீயே யானழைத்துவந்த சூமாரருக்குத் துணையாயிருப்பாய்.

ஜோ. ஐயோ என் செய்வேன். வித்தக! வித்தக!

வித். (பேசாமை)

ஜோ. இனி யீண்டியான் தாமதிப்பது ஏற்றதல்ல இவ்வனதே வதைகளே சத்தியவிரதனாகிய இக்கிழவனைக்காக்கக்கடவன யான் எங்கேனும் சென்று, இவனுக்கு உண்ண உணவும் பருகத்தண்ணீரும் கொண்டு வருகிறேன்.

V. வனம்.

(கார்தமன், சித்திராங்கன், விசித்திரவிரியன் மூவரும் உண்கலத்தமர்ந்திருக்கின்றனர்)

காந். அன்பர்களே! நான் நாட்டில் அரசாட்சி செய்த தாலக்கிவும் இக்காட்டில் பன்மடங்கு சுகத்தை உங்களிடம் சுகி அடைகிறேன். என் பொருட்டு உங்களது சுகங்களையும் பொருளையும் விடுத்து என்னைப்பின்பற்றிவந்த உங்கட்குயான் யாதே கைம்மாறியற்றப்போகிறேன். தன்னயம் கருகாது பொழிந்து உலகத்தைக்காக்கும், மாரிக்கு எவரே கைம்மாறியற்றுவார்.

விசித். அரசே! தாங்கள் கவலையின்றியிருப்பதே எங்களுக்குற்ற சுகமாகும். தாங்கள் அரசராயிருக்குங்கால் எங்களுக்கிழைத்த நன்மையை உன்னின் வானினும் பெரியதன்றோ.

0-2 M021.3
N05

அடாளு சாப்பு.

ஜோ. உண்ணேல் உண்ணேல் ஓர் பிடியேனும் நீர் உண்ணேல்
மண்மிசை எளியதோர் மனிதன் பசித்திருக்க
மானிடர் யாவர் நீர்காமுண்ணல் ஏற்குமோ:— (உ)

உண்ணேல். ஆணையிட்டேன்.

காந். (எழுந்து) இஃதென்ன யாரது?

ஜோ. உமது கரத்திருக்கும் உணவை உடனே எனக்கு ஈவீர்
மறுப்பீராயின் உங்களைவரையும் இவ்வாளால் வானுலகிற்
கணுப்புவேன்.

(வானை ஒங்குகிறான்)

காந். அண்ணல்! அருகமரும். இவ்வுணவு முழுவது மாத்திர
மன்றி இன்னும் வேண்டினும் ஈசுவம். உமது வறுமை
உமக்கித்துணியை அளித்ததுபோலும்.

ஜோ. (வானை உறையிலிட்டு) அருங்குணம் கொண்ட பெருமக்கார்
முல்லையாகிய இந்நிலத்தில் இத்தகைய பெரியாரிருப்பரென்
று யான் கனவிலும் கருதவில்லை. உத்தமகுணமிகுத்திடுசித்
தர்கார் பித்தத்தேன் இழைத்தபெரும்பிழை பொறுப்பீர்.

காந். வித்தையின் மிக்கோய்! யாம் பொறுக்கத்தாம் யாதுகுற்றம்
செய்தீர். வருந்தற்க. அருகமர்ந்து வேண்டிய இனியவுண
வுகளை எடுத்துப்புகியும். தாமும் எங்களைப்போலவே உத்
தமகுலத்திலுதித்து விதிவசத்தால் வனம் போந்தவராகக்
காணப்படுகிறீர்.

ஜோ. உரையாடச் சிறிதும் நேரம்இல்லை. நம்வரலாறுகளை பின்
பேசிக்கொள்ளலாம். என்னிலுமினேத்தான் மன்னிடுதோ
ழன். தளர்ச்சியான அங்கங்கள் உடைய ஓர் வயோதிகன்.
உயிர் நீங்குந்தருணத்திலிருக்கும் அவனது பசிப்பினியைத்
தீர்த்தாலன்றி யானுண்ணேன்.

(முறத்தால் அடிக்கிறான்.)

மா. இதோ இடையர்கள் துசப்தம்கேட்கிறது கண்ணை! புஷ்பா! அருகிற்சென்று யாதேனும் உணவு கிடைத்தால் வாங்கிய ருந்தலாம் வா.

புஷ். அப்படியே அக்காள் (மெதுவாய் எழுந்து இடையன் அருகில் வந்து)

மா. ஸீயா கோனாரே! யானு விசேடம். ஏன் வருந்தி நிற்கிறீர்.

கோ. இல்லைங்கே இப்படிப்பட்ட சாமீங்களை இதுவரை நான் பாத்ததில்லீங்க வீட்டிலே பிள்ளைங்களுக்கு கஞ்சியில்லாமவருத்தம் சாமி.

ம. வருந்தவேண்டாம். உமது பசிப்பிணியைத் தீர்க்க வேண்டிய பொருள் தருகிறேன். பொருள் செலவிட்டால் இங்கு ஆகாரம் கிடைக்குமா?

கோ. கிடைக்கும். எங்களவங்க இங்கே ரெண்டு முணு கடை வச்சுருக்காங்க போயி, சாமானுங்க வாங்கிக்கினு வரணும்.

மா. அப்படியானால் நான் பணம் தருகிறேன். சாமான்கள் வாங்கி வருகின்றனையா?

கோ. இல்லீங்க சாமி எங்க முதலாளி, சொத்துங்களை யெல்லாம் ஏலம்போட போறாங்க. வாங்கரத்துக்கு ஆள்பாத்துக்கிட்டி வரச்சொன்னாங்க. நேரமாயிப் போச்சு.

மா. அப்படியாயின் வருந்தவேண்டாம். உங்கள் முதலாளியின் சாமான் முழுவதையும் நானே விலை கொடுத்து வாங்கிக் கொள்கிறேன். எங்கிருக்கிறார் அவர்?

கோ. கும்பிடுரேன் சாமி. இதோ பக்கத்திலே தான்.

(கைகட்டி நிற்கிறான்.)

மா. தங்காய்

புஷ். என்ன அண்ணா!

மா. வா நாமிருவரும் இக்கோணனுடன் சென்று நம் வாழ்வைத் தேடுவோம்.

(அனைவரும் செல்கிறார்கள்.)

VII. Science கானகம்.

ஜோ. ஆஹா! அன்று கண்ட முகத்தின் அழகையும். அற்புத குணங்களையும் என்றால் மறக்க முடியவில்லையே. கனவிலும் அவனையே யான் காண்கின்றேன். இதோ காணும் பலபொருள்களும் எனக்கு அவளது அங்க அடையாளங்களையும் அற்புத குணங்களையும் அறிவுறுத்தி என்மனதைப் புண்படுத்துகின்றன. ஆ! காட்டில் விளங்கும் தாமரைகள் நீவிர் எனது ஆசைக்காதலியின் வதனம்போன்று விளங்குகின்றீர். மூங்கில்களே! நீவிர் அவனது தோள்களை எனக்கு ஞாபகமுட்டுகின்றீர். மரங்களே இனியவசனங்களால் வந்தவரை வரவேற்கும் அக்காரிகை போன்று நீவிர் நடந்து திரியும் எனது வழிவிடையைத் தீர்க்கின்றீர்கள். ஆ! கற்களே! அத்தகைய மாதனைப்பிரிந்தும் உயிருடன் வாழும் என்மனத்தை ஒத்திருக்கின்றீர்கள். குயில்களே! இவ்வளவு குதூகலமாகப் பாடும் நீவிர் என் அருங்காதலியின் இனியகுரலைக் கேட்பின் நாணி வாய்முடுவீர் என்பதிலுமையமுண்டோ! கிள்ளைப்பிள்ளைகள்! மாணிக்கவல்லியின் இனிய குரலைக் கேட்ட என்னை உமது குரல் விஷம்போன்று வருத்துகிறது ஆஹா! அன்னங்களே! இனிது நடக்கின்றீர்களே! என் மாணிக்கவல்லியிடமே இந்நடையை நீங்கள் கற்றிருக்கவேண்டும் என உணர்கிறேன். எங்கு அவளைக்கண்டீர்கள்! இயம் பலாகாதா? (அருகிற்செல்லவும் அவை பறக்கின்றன) இனிய அம்ஸங்காள் தன்னைக்காதலித்த பெண்ணைக் கைவிட்டு, பித்தனைப்போல் பிதற்றித்திரியும் பேதையனாகிய என் முகத்தில் விழிக்கவும் அஞ்சி ஓடுகின்றீர்களோ! மனமே இப்படிப்பிதற்றுவதால் யாது பலனைக்கண்டாய் இங்கமர்ந்து இம்மங்களிலாவது அவனது பெயரைப்பொறித்து மகிழ்கின்றேன்

(இரண்டுமரங்களில் பொறித்துப்பார்க்கு) ஆஹாமரங்களே!
நீங்களே! பாக்கியம் செய்தவர்கள். எனது காதலியின்
இனிய நாமத்தை உம்மீது தாங்கி நிற்கும் காரணத்தால்
எனது உத்தம நண்பராயினீர்கள்.

(மாறுவேடம் புனைந்த மாணிக்கவல்லி ஓர்புறம் செல்கிறான்)

ஜோதி. (நின்று) இதென்ன! யான்கண்ட தோற்றம் மெய்மையோ
அன்றிக்கனவோ?

(மறுபடியும் மாணிக்கவல்லி வர)

ஜோ. ஆ! என் கண்ணே மாணிக்கம் இங்கு உன்னைக்காணவும்
பெற்றேனே.

(தழுவி ஆண் எனக்கண்டு விலகுகிறான்)

மா. ஐயா! தாம்பார். பித்தம் ஏதும் தமக்குப் பிடித்துவிட்ட
தோ? தம்மைக்காணுமிடத்து உத்தம குலத்திலுதித்தவரா
கக் காண்கின்றீர். உமக்கிவ்விதிவந்தவாறு என்!

“கள்ளக்கிருஷ்ணஜெடிவாரான்” (எனும் மெட்டு.)

பித்தம் கொண்டரோ நீரையா.

சித்தத்திரிவினால் ரைய

இத்ததி என்னையணைய

நத்திடுமுலமென்னையா

ஜோ. என்னுளம் கொண்டதார் மாணே
இன்பவுளம் வளர்தேனே
கன்னலின் மென்மொழியானே
மாணிக்கமென்றொருதேனே

மா. உம்முளம் கொண்ட அம்மானே
இங்கில்லைதர் வீர்புமானே
மம்மருழப்பதும் ஏனே
மார்க்க முரைத்திடுவேனே.

ஜோ. சொல்லக் கொதிக்கு தென்நெஞ்சம்
சோதரன் செய்திடு வஞ்சம்
நல்ல சிளியெனக் கொஞ்சம்
நல்லாட்பிரிந்து யிரஞ்சம்.

மா. ஐய! தாம் மாணிக்வல்லியெனும் பெண்ணின் காதலர்
போலும்?

ஜோ. அப்படித்தான் நான் கருதுகிறேன். ஆயினும் யான் அவள்
மீது காதல்கொண்டதை மாத்திரம் உறுதியாய்க்கூறுவேன்.

மா. அப்படியாயின், அவள் தம்மீது காதல்கொண்டதும் கொ
ள்ளாததும் தமக்குத்தெரியாதுபோலும்,

ஜோ. அவ்வளவாகத்தெரியாது.

மா. நீர் கூறுவது உண்மையாயின் அவள்மீது நீர் தீராக்காதல்
கொள்ளக்காரணமென்னவோ?

ஜோ. காரணம் யானறியேன். அவனைக்கண்டவுடன் என் மனத்
தில்காதல் எழுந்தது மாத்திரம் உண்மை.

மா. உத்தம வீரராகத்தோற்றும் நீர் உம்மீது காதல்கொண்ட
உண்மையை அறியாது ஓர் பெண் பொருட்டு இப்படி பித்
துப் பிடித்தவர்போலவேது ஏற்றதாய் எனக்குத்தோற்ற
வில்லை.

ஜோ. எனக்கவள்மீதுள்ள காதல் என்உயிருள்ள அளவும் என்னை
விட்டு நீங்காது. ஐய! உன் முகத்திலும்கூட அம்மாணிக்க
வல்லியின் முகத்தை யான் காண்கின்றேன்.

மா. காமாலைகொண்டவனுக்கு, கண்டது எல்லாம் மஞ்சளன்
றோ? அதுபோல் மரத்திலும், தாமரையிலும், அல்லது முக
த்தைக்கண்ட நீர் என் முகத்தில் அவளது முகத்தைக்கண்
டது எனக்கு ஆச்சரியம் விளைக்கவில்லை. அதிருக்கட்டும்
இக்காட்டில் வாழும் நீர் எவ்வாறு அவனைக்காணக்கூடும்?
வேறொருத்தியின்மீது தமது காதல் செல்லலாகாதா?

- ஜோ. சிறுவ ! நீ என் மாணிக்கவல்லியைப் போன்றிருக்கும் கார்ணத்தால் இம்மொழிகளைப் பொறுத்தேன். வேறொருவர் இதைக்கூறியிருப்பின் மாண்டிருப்பது திண்ணம்.
- மா. கோபம் வேண்டாம். காதல்கொண்டவிடத்து ஒவ்வொருவரும் இவ்வாறு பேசுவது வழக்கம்தான். ஆயினும், அக்காதல் நிலைபெற்றிருப்பது அபூர்வமென்றே கருதுகின்றேன்.
- ஜோ. என் காதல் அவ்வளவு எளிதில் மாறுவதன்று.
- மா. கொஞ்சம் சிரமப்பட்டால் மாறிவிடும்போலும்.
- ஜோ. ஓர் நாளும் மாறாது. ஐயோ என் அருமைத்தோழ உனது பேச்சும் குரலும் மாணிக்கவல்லியதுபோன்றே இருக்கின்றது. உன்னை நான் இன்று முதல் மாணிக்கமென்றே பெயரிட்டு அழைக்க அதுமகியளிப்பாயா?
- மா. நீர் எப்படியேனும் அழைத்துக்கொள்ளும். அதிருக்கட்டும் ஐய! நீர் காதலித்திருக்கும் அப்பெண்மணி வேறொவரையேனும் மணந்துவிடின் யாது செய்வீர்.
- ஜோ. செய்வதென்ன இருக்கிறது? அச்செய்தியை அறிந்தவுடன் இதோ இவ்வாளிற் பாய்ந்து மாய்வேன்.
- மா. ஐய! நீர் அவ்வளவு காதல்கொண்ட அம்மாணிக்கவல்லி உமக்குக் கிடைக்குமாறு ஈசன் அருள்புரிக.
- ஜோ. மாணிக்கம் நீ யார்? உன் வரலாறென்ன?
- மா. யான் ஓர் இடைக்குலச்சிறுவன். இதோ! அருகிலிருக்கும் ஓர் குடிசையில் யானும் என் தங்கையும் வாழ்ந்து வருகின்றோம். வருவீரா! நாமிருவரும் அங்குச்செல்லலாம்.

ஜோ. சிறுவ! என் காதலியின் முகம்போன்ற நினது முகத்தை யேனும் அடிக்கடி கண்டுளிக்க அநாமதியளிப்பாயென்று நம்புகிறேன்.

மா. யோசனை வேண்டாம். இன்றுமுதல் யாம் இருவரும் உற்ற நண்பர்களாவோம், வாருங்கள் போகலாம்.

(செல்லுகிறார்கள்.)

VIII. Scene.

கள்ளர் பிரவேசம்.

(தேம்பாங்கில் ஒரு வர்ண மெட்டு)

இரு. பகற்கொள்ளைகள் அடிக்கும்—பக்காக் கள்ளானே பக்காக் கள்ளானே—உயர்—பக்காக் கள்ளானே அகத்தினில் கட்டியுள்ள—ஆடுமாடுகளை யெல்லாம் அரை நொடிதனி லகற்றி-அமைத்திடுவேன் அற்புதமாய் (பக)

இகலில் நிகரில்லை யென்றே - இன்பேர் பெற்றேன் யானே இருளென்று சொல்லிவிடலோ-இருதிலமுமே நடுங்கும் (பக)

களவுசெய்கை காரனென்று—கனம்படைத்தேதான் யானே கல்லினால் சுவரை யெல்லாம்-கணமதிற்றுடைத்துவிடும் (பக)

முன்னோர்பெற்ற பேரை யெல்லாம்-முழுக்கி விட்டேன்யானே அன்னோர் ஜெயிலடைந்தார்-அரைக்கணமு மங்கிருக்கேன் (பக)

அமாவாசை யிருட்டினிலே - அகன்றிடுவேன் திருடிடநான் அச்சமயமென்னைக்கண்டால் அடையாளந்தொரியாதையா (ப)

அடே கறுப்பா! இன்னைக்குச் சாடலை என்னிக்குடா அம் மவேட்டை பூட்டோம்

கறு. நல்ல வேட்டை பூட்டோம்டா அந்தப்பசு தப்புச்சுக்கிற பாக்தான். நல்லவேளைடா அதை நினைச்சா உடம்பெல்லாம் நடுங்குதடா,

இரு. அதிருக்கட்டுண்டா கறுப்பு அந்தப்பச நல்லாக்குளிச்சுக் களிச்சு இருக்கானு.

கறு. இதோ கொண்ணந்திருக்கேண்டா மாலைகலை போட்டு நல்ல சாமி மாதிரி இருக்கான்.

இரு. கறு. வாடாசாமி சும்பிடுவேன்.

(பாடுகின்றனர்)

இரு. அடே அவனைக் கொண்டு வாடா இங்கே.

கறுப்பன் மாதவனைக் கொண்டு வருகிறான்.)

(இருளும் கறுப்பனும் மாதவன் காலில் பணிந்து)

வ சாமி! உன்னை இதே தீ எங்க ஆத்தா காளிக்கு பளி கொடுக்கப் போகிறோம். நல்லகெதி கொடுக்கும்படி அவனை வேண்டிக்கோ அப்பா.

மாத. (தனி) அடாது செய்வோன் படாது படுவான் என்பது மெய்மொழி யாயிற்று. தம்பியை வஞ்சித்துக் காட்டிற்கு ஓட்டிய இப்பாதகன் மடிதலே தக்கதாகும். ஆ! என் அருமைத் தம்பி ஜோதிப்பிரகாசா! உன்னை வஞ்சித்த மஹாபாதகனாகிய இப்பாவி இதே தா மடியப்போகின்றேன்.

(உறுவியவாளுடன் ஜோதிப்பிரகாசன் வருகிறான்.)

ஜோதி. (தனி) இதென்ன! என் தமையன்து குரல் போன்றல்ல வோகேட்டது. என் பெயரையும் கூறி விளித்தனனே. மனமே! ஏதேனும் கனவு கண்டனையா? எனக்குக் கல்வி கற்பியாமல் வஞ்சித்து என்னை மாய்க்கவும் தயாராயிருந்த மஹாபாவியை ஏன் இப்போது நினைத்தனை? (திரும்பி) ஆ! என்

அண்ணனே தான் கள்வர் கையிற் சிக்கி இருக்கிறான். இதோ அக்கள்வர்களை மாய்த்து என் தமையனை விடுவிக்கிறேன். (ஜோதி, கத்தியை வீசிச் செல்லுதலும் கள்வர் ஓடுதல்.)

ஜோதி. அண்ணா! என்ன இது எவ்வாறு இங்கு வந்து அகப்பட்டக் கொண்டீர்.

மாத. அடா என் அருமைத் தம்பி! உனது உத்தம சித்தத்தை எவ்வாறு வியப்பேன். உன் உயிருக்கும் ஹானிதேடிய மகாபாதகனாகிய என்னை அண்ணா என்றழைக்கவும் உனக்கு நாவெழுந்ததா? “இன்னு செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண நன்னயம் செய்துவிடல்” என்ற புலவர் வாக்கை உன்பாலே மெய்ப்பாகக் கண்டேன் (நாணித்தலை குனிந்து நிற்கிறான்.)

ஜோதி. அண்ணா! சென்றவற்றை உன்னிக் கவல்வது நன்றன்று வினாந்தனயாவும் என்விதி வசத்தால் அன்றிவேறில்லை.

மாணி. (பிரவேசம்) அன்புடையீர்! தமது குரலைக்கேட்டே அருகில் சென்று கொண்டிருந்த யான் ஈண்டடைந்தேன் இவர் யார்? புதிதாயிருக்கின்றாரே.

ஜோதி. என் அருமைக்காதல! இவரே எமது தமையன். திருடர்கையில் சிக்கி அரியாயமாய் மடியவேண்டிய தருணத்தில் ஈசன் என்னை இவருக்கு ஆதரவாக அனுப்பினர்.

மாணி. அப்படியா எல்லாம் ஈசன்செயல்ல மிகவும் களைத்திருக்கிறார். ஐய! இப்பாதை வழியாய் கொஞ்சதூரம் செல்வீராயின் எமது குடிசையைடைவீர். ஆண்டு என் தங்கை இருக்கிறாள். உம்மை உபசரிப்பாள்.

ஜோதி. அண்ணா! தாம் அங்கு போயிருந்தும், நாங்கள் இருவரும் சிக்கிரம் ஆண்டடைவோம்.

மா. அப்படியே செய்கிறேன் (மாணிக்கத்தை நோக்கி) வந்தனம்மீய. (செல்லுதல்)

மாணி. ஐயா யான் கனிவர்க்கங்கள் தேடவந்தேன், தேடி விடு செல்வோமோ?

ஜோதி. என் அருமை மாணிக்கவல்லியன்ன மாணிக்கம் நீ என்கு அழைத்தாலும் வருகிறேன் செல்லுவோமோ?

மாணி. அப்படியே (இருவரும் செல்லுகிறார்கள்).

IX. Scene (காடு.)

புஷ். கனிபறித்து விரைவில் மீள்வதாய்க்கூறி அகன்ற எனது அக்காள் இன்னும் வந்திலள். என்னையும் என் அக்காளையும் போன்ற மெல்லிய சிறையுடைய அன்னத்தையணைக்கும் கரத்தால் எம்மையில் கானக வாழ்க்கையை என்னம்மீழ் தினனே அயன் அறியேன். யாதொரு குறைவுமின்றி இங்கு வாழ்ந்து வருகிறோம் என்றாலும் கானகத்தில் அலைதலால் வருத்தமுறும் என் அக்காளைக்காணும் பொழுது என்மனம் பெரிதும் கவலையுறுகின்றது. (அதோ யாரோ ஒருவர் வருகின்றார்) காணுமிடத்து அரச குமாரரைப்போல் தோற்று கிறார். ஆம் ஆம் நமது குடிசையையே நோக்கி வருகின்றார். இக்கானகத்தில் இவர் வரக்காரணம் யாதோ? நம்மைப் போன்றே விதிவசத்தால் இங்கு வந்திருக்கலாம்.

மா. அம்மணி.

டஷ். ஐய வரவேண்டும். உயர்குடிப் பிறப்புடையவர்போல் தோற்றும் நீர் இக்கானகம் அடையக்காரணம் யாதெனயானறியலாமோ.

மா. பெண்ணே யான் புஷ்பபுரியில் சீருடன் வாழ்ந்தவரோதயப் பிரபுனின் மைந்தன். என் தம்பியாகிய ஜோதிப்பிரகாசனைக் காட்டிற் குத்துரத்தி பச்சாத்தாபத்தால் கானகமெய்திய என்னை, கள்வர் பிணித்துக் கொலை செய்யத்தனிக்கையில் உனது சோதரரின் தோழரும் எனது தம்பியுமாகிய அந்த ஜோதிப்பிரகாசனால் உயிர் தப்பினேன் பின் அங்கு வந்த உனது சோதரர் மூலம் இம்மாளிகையை அறிந்து இங்குவந்தேன். மாதேகுப்பையிற் பொதிந்து கிடக்கும் மாணிக்கங்கள் போன்ற நீயும் உன் தமையனும் யாவரென அறியவிரும்புகிறேன். இடைக்குலத்தில் இத்தகை ரத்தினங்களைக் காண்பதரிதென்றே என் புத்தியிற்படுகிறது.

புஷ். ஐய! யாங்கள் இங்கு வாழும் இடைக்குலத்தினரூள் ஒருவரே யாவோம். அதிருக்கட்டும். தாங்கள் மிகவும் பசித்திருப்பதாய்க் காண்கிறீர்கள். உள்ள சிறிது உணவையுண்டு பசி தீர்வீராக.

மா. பெண்ணே காஷ்டியின்பமும் செவிக்கின்பமும் இல்லாத வழியே வயிற்றுநோய் தோற்றும். இப்பொழுது எனது வயிற்றுப்பசி நீங்கிவிட்டது.

புஷ். இதென்ன இவரது மொழிகள் வந்தையை விளக்கின்றன. (மாதவனை நோக்கி) ஐய! அப்படியாயின் இவ்வனத்தின் காஷ்டியைக்கண்டு மயங்கினீர் ரோ நீர்?

மா. ஆம் அத்துடன் அவ்வனத்தில் வாழும் ஓர்மட அன்னத்தையும்கண்டு மயங்கினேன்.

புஷ். ஐய! யானும் என் தமையனும் அன்னங்களின் மீது அளவுகடந்த அன்புடையோம். தாங்கள் கண்ட அவ்வன்னத்தையெப்பற்றி வந்திருந்தால் தமக்கும் பெரிதும் வந்தனம் செலுத்துவோம்.

மாத. (கனி) ஆகா! என்ன இனியமொழி! யான் குறிப்பாய் உணர்த்திய மொழிகளை உணர்ந்து என் மீதுதான்கொண்ட காதலை தன் நுண்ணிய குறிப்பால் உணர்த்தினள். என்ன சாதுர்யம் (வெளி) பெண்ணே! அம்மடப்பெண் அன்னம் ஆணுடன் சேர்ந்ததோ யாதோ அறியேன். அப்படியாயின் அதைப்பிரிப்பது அழகல்லவென வாளாயிருந்தேன்.

புஷ். ஐய! இன்னும் தாங்கள் அன்னங்களின் இயற்கை அறியவில்லையே ஓர் நாதனோடு கூடிய அன்னம் அதனை ந்துதனியாக இக்காட்டில் வந்து வாழாது என்பதை யார்திரோ?

மாத. (கனி) ஆஹா! இதனால் இவள் இன்னும் மனம் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்பதையும் உணர்ந்தேன். இனி வெளிப்படையாகவே பேசுகின்றேன். (வெளி) பெண்மணி! யான் மிகக் கொடிய கள்வர் கையில் அகப்பட்ட காலத்தும் இவ்வளவு வருத்தம் அடையவில்லை இப்போழ்து உன்பொருட்டு என் மனம் புகுந்து என்னைக்கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் உருக்கும் மன்மதனது மலர்க்கணைகளுக்கூப்பெரிதும் வாடுகின்றேன்.

புஷ், (தனி) ஆஹா! இவரது உருவத்தை எங்கனம் வியப்பேன். இவரைக் கண்டவுடனேயே அளவி லடங்காத காதலையான் கொண்டேன். அவரும் என்மீது காதல் கொண்டவராகத் தன் குறிப்பு மொழிகளால் உணர்த்தினர் ஏன் இங்கேயே இவருடன் காந்தர்வ விவாகஞ் செய்து கொள்ளலாகாது? என் அக்காள் யாது சொல்வாளோ.

மாத், பெண்ணே! நீ பேசாதிருப்பது, யான் கூறியதில் நீவதே னும் கோபம் கொண்டிருப்பாயென எனக்கு விளக்குகின்றது.

புஷ், ஐயனே! கோபமொன்று மில்லை என் தமையன் அநுமதியின்றி தங்களை மணம் புரிதல் அடாதே என்று கருதுகின்றேன்.

(மாணிக்கவல்லியும் ஜோதியும் பிரவேசம்.)

மாணி, புஷ்பா! அநுமதி யளித்தேன் வருந்தாதே. இச்சமயம் என்னையும் கூட மறந்திருப்பா யென்று கருதினேன். ஆயினும் என்னிலும் நீ சாமர்த்தியசாவி என்பதை மறந்தேனல்லன்.

புஷ், (நாணித்தலைகுனிந்து நின்றல்.)

மாணி, (ஜோதியை நோக்கி) ஐய! எனது தங்கையை தமது தமையனுக்கு மணமுடித்துத் தருவதில் தடையிலையே?

ஜோதி, தடையில்லை சந்தோஷமே (பெருமூச்சு விடுதல்.)

மாணி, சந்தோஷம் என்ற வார்த்தையின் பின் துக்கம் தோன்றக் காரணம் யாதோ அறியேன்.

ஜோதி. என்னை! அருமை மாணிக்க வல்லியன்ன மாணிக்கம்.
என்னை இச்சமயத்திலா சோதனை செய்ய வேண்டும்,

மாணி. ஃய! இதுவரை தமக்குக் கூறாது யான் ஒளித்த விஷயம் ஒன்றுண்டு. யான் ஓர் முனிவரிடம் மந்திரவித்தைகள் கற்றேன். அதனால் தூரத்திலிருக்கும் மாந்தரை அருகிலழைக்கும் ஆற்றல் எனக்குண்டு.

ஜோதி. அப்படியாயின் என் அருமை மாணிக்க வல்லியையும் இவண் அழைக்கும் ஆற்றல் உனக்குண்டோ.

மாணி. என்ன மாணிக்க வல்லியோ அவள்! என்னைக் காட்டிலுமா அவள் உமக்கு இன்பம் விளைத்து விட்டாள்? ஆம் ஆம் மறந்து விட்டேன். அவள் பொருட்டுத்தானே என்மீது நீர் அன்பு செலுத்தினீர். எந்நன்றியை அவளுக்குச் செலுத்த வேணும் அவளை இங்கு வரவழைக்கும் ஆற்றல் எனக்குண்டு உமக்கு அறிவிக்கின்றேன்.

ஜோதி. இதைன்ன விர்தையினும் விர்தை. மாணிக்கம் எத்தனை யோ காதங்களுக்கப்பா விருக்கும் மாணிக்கவல்லியை இங்கு வரவழைப்பேன் என்கிறாயே உன் புத்தி யேதேனும் மாறுபட்டு விட்டதா? அல்லது என்னைப்போல் யார்மீதாவது காதல் கொண்டிருக்கின்றாயோ.

மாணி. என் அருமை நண்ப! இதோ சற்று நேரத்தில் உண்மையை யறிவீர். எனக்கு அநுமதி அளியும் மாணிக்க வல்லியை மந்திரத்தால் ஈண்டு அழைத்து வர (மாணிக்கவல்லி செல்லுதல்.)

(காந்தமன் சில பிரபுக்களுடனும் வித்தகனுடனும் பிரவேசம்.)

கார். என்னை ஜோதிப்ரகாசா! சற்று நேரத்தில் திரும்புவதாகக் கூறி வந்த உன்னை, பலநாட்களாகவும்காணக்கூடவில்லையே.

ஜோதி. மஹாப்பிரபு! தாம் எளியவனாகிய என்னைத்தேடி வந்த தன் பொருட்டு பெரிதும் நன்றி செலுத்துகின்றேன். இது காறும் தம்மிடம் யான் கூறுகிருந்த ஓர் விஷயத்தைக்கூற அதுமதியளிக்க வேண்டும். தமது திருக்குமாரியும் தமது தம்பியின் புத்திரியுடன் வாழ்ந்து வந்தவளுமான மாணிக்க வல்லியிடம் என்னை அறியாமலே எனக்குக் காதல்எழு, அவ னோடுநினைத்து யான் புலம்பித்திரியும் எல்லையில் அவளது முக த்தைதப்போன்ற வதனமுடைய ஓர் சிறுவனைக் கண்ணுற் றேன். அதுமுதல் அவனை விட்டுப்பிரியும் வல்லமை எனக் கில்லாமற் போயிற்று. தற்பொழுது அவன் தான் ஓர் மந்தி ரவாதி என்றும் தன் ஆற்றலால் தமது குமாரியை ஈண்டு அழைத்து வருவதாயும் கூறிச்சென்றிருக்கிறான்.

கார். இதில் எனக்குச் சிறிதும் நம்பிக்கையில்லை. நெடுநாளாகப் பிரிந்திருந்த ரத்தினத்தைக் காணும் பாக்கியமும் எனக்குக் கிட்டுமா?

(விரசேகரன் சன்னியாசி வேஷத்தோடு பிரவேசம்)

எத்தனை இடங்களில் தேடியும் யான் அவர்களைக்காணப் பெற்றிலேன். வஞ்சகம் செய்து அண்ணனைக் காட்டிற் கு ஓட்டி வருத்திய இச்சண்டாளன் இனி இறப்பதே தகுதியா ரும் (வானை ஓங்கும்போது)

காந். (கையைப்பிடித்து) தம்பி என்னகாரியம் செய்துகொள்ள நினைத்தாய்?

வீர. அண்ணு தம்மைக்காணவும் பெற்றேறேனே.

(இருவரும் தழுவிக்கொள்ளல்)

(புஷ்பா அண்ணு என்றழைக்கவும் வீரசேகரன் கண்ணை என்றுதழுவுவல்)

(மாணிக்கவல்லியின் பிரவேசம்)

ஜோ. ஆ என் மாணிக்கவல்லி! (தழுவவர)

மாணி. (தடுத்து) நாதா! சற்றுபொறுங்கள், நம் நாட்டுப்பிண்கள் சுவாதந்திரியம் அற்றவர்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்தி இதோ என் தந்தை இருக்கிறார்.

(தந்தையை வணங்கி) அண்ணா!

காந். ஆ! கண்மணி! உன்னையான் காண்பதென்ற பாக்கியமே சில பாக்கியம். நீயா இங்கு ஆணுருவம்கொண்டு வசிக்கின்றாய்? இவ்வனத்தில் எவ்வளவு துன்பம் அடைந்திருக்கிறாய்? கண்ணை புஷ்பா இங்குவா (புஷ்பா அருகில் செல்லவும் காந்தமன் அவளை உற்றுநோக்கல்.)

காந். (வீரசேகரனை நோக்கி) நம் குழந்தைகள் இருவரும் இதோ நிற்கும் வீரர்களை முறையே விரும்பினார்கள். அவர்களும் உத்தமகுலத்தில் உதித்தவர்கள் என்பதை உணர்வேன், நமது கன்னியரை அவர்களுக்கு மணம் செய்து கொடுப்பதில் உனக்கு சம்மதம் தானே?

வீர. முற்றிலும் சம்மதம் அண்ணு இம்மேஹாத்ஸவத்தைக் காணப்பெற்றதே எனக்குச் சிறந்தபாக்கியமாகும்.

(மங்கலவாத்தியங்கள் முழங்குகின்றன கார்தமன் இருவரது கரங்கோயும்பற்றி முறையே வீரர்களது கரங்களிற் சேர்க்கின்றனன்)

கார. வீரசிகாமணிகளே! எனது அருமைக்குமாரிகளாகிய இப்பத்தினிகள் இருவரும் உத்தமஸ்திரீகளாக ஒழுக்குவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. நீங்களும் இவர்களை உங்களது கண்களாகப்பாவித்து காத்துவருவீராக.

மா & ஜோதி—அன்புடன் ஏற்றோம்.

சுபம், சுபம், சுபம்.

வாழ்க உசிலமர்நகர்ப்பள்ளி வாழ்க அந்நகர்வாசிகள் வாழ்கநஞ்சபை மாணவர்களும் வாசவனுடன்வாழ்கவே வாழ்கநந்தமிழ்வாழ்க பல்லோர்கள் வாழ்கவேந்தனு
மாசிலா
வாழ்கநம் அணையாகு மிந்தியமாதூதானவள் வாழ்கவே.

121281

20^B
—
15-58